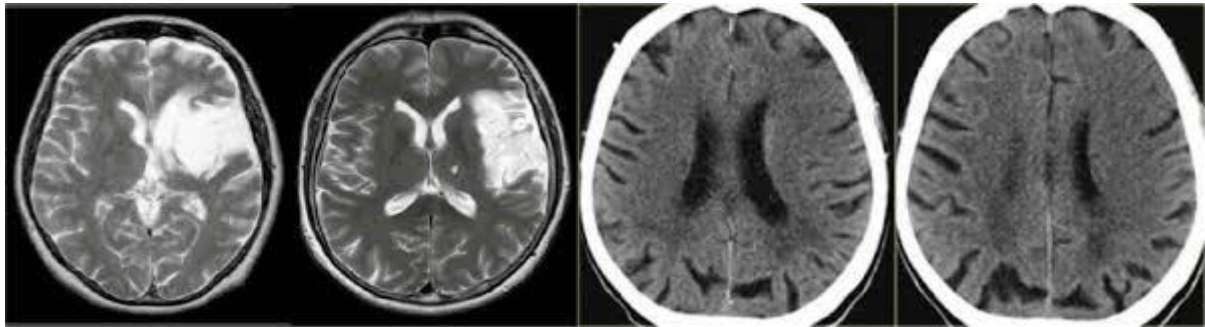

اختلالات اکتسابی گفتار و زبان

اختلالات اکتسابی گفتار و زبان، شامل اختلالاتی می شوند که در نتیجه یک آسیب مغزی (مانند سکته مغزی، تشنج، یا ضربه و صدمه به سر) و یا بیماری پیشرونده عصب شناختی (مثل پارکینسون، ام اس، آلزایمر) در مغز افراد رخ می دهند.

اختلالات اکتسابی گفتار و زبان در بزرگسالان شامل آفازی (زبان پریشی)، دیزآرتری و آپراکسی و انواع آنها می باشند. انواع آفازی متعاقب آسیب به مناطق مختلف قشر مغز در نیمکره غالب (نیمکره چپ) در دو تقسیم بندی کلی آفازی حرکتی و آفازی حسی توضیح داده می شوند. آفازی زیر قشری نیز نوع دیگری از زبان پریشی است که در نتیجه آسیب به مناطق زیر قشری مثل تالاموس ایجاد می شود. آسیب زبانی- شناختی می تواند متعاقب ضایعات و آسیب های نیمکره راست مغز نیز رخ دهد.

دیزآرتری اختلال گفتاری با منشاء عصب شناختی (سیستم عصبی حرکتی مرتبط با گفتار) است. دیزآرتری قابل تقسیم به انواع مختلف بر حسب مناطق مختلف آسیب دیده سیستم عصبی مرتبط با گفتار است. دیزآرتری منتج از ضایعات نورونهای حرکتی فوقانی و تحتانی، دیزآرتری مرتبط با آسیب سیستم عصبی اکستراپیرامیدال (مانند بیماری پارکینسون یا هانتینگتون) و یا دیزآرتری مرتبط با آسیب هایی در مخچه. هر یک از این انواع دیزآرتری به درجات مختلف علائمی از اختلالاتی در تنفس، آواسازی، تولید و تشدید گفتار نشان می دهند، وضوح گفتار بیمار را برای دیگران دشوار می سازند و در تواناییهای ارتباط کلامی بیمار تاثیر نامطلوب می گذارند.

اغلب بیماران با اختلالات اکتسابی گفتار و زبان از طرف متخصصین مغز و اعصاب به بخش گفتاردرمانی ارجاع داده می شوند. بیماران پس از مراجعه توسط متخصصین این مرکز بطور تخصصی مورد ارزیابی کامل قرار می گیرند. برنامه درمانی هر بیمار متناسب با اختلالاتی که در حوزه های مختلف زبان و گفتار دارد، توسط متخصصین طراحی و اجرا می

شود